

Prædiken til juleaften 24/12 2019. Lukas 2,1-14.

Sådan lyder Juleevangeliet. Netop nu lyder de samme forunderlige ord rundt omkring i hundredevis af kirker over hele landet. For mange mennesker ville det slet ikke være jul, hvis ikke de hørte netop disse ord, der sætter så mange følelser i gang. Og bringer så megen tro med sig, tro på kærlighedens Evangelium om barnet i krybben. Juleevangeliet lyder rundt om i kirkerne, og hos nogle familier bliver det også læst op derhjemme juleaften, hos familien.

I gamle dage var det altid faderen i huset, der læste op. Ude på gårdene med stort folkehold var faderen også husbond og åndeligt overhoved. Han havde ansvaret for, at karlene og pigerne på gården hørte Juleevangeliet og i hvert fald én gang om året hørte noget læst op fra Den Hellige Bog.

Men i vore dage er der ingen, der siger, at det er faderen i huset, der skal læse op, hvis der skal læses op. I årets erindringshistorie i den traditionsrige udgivelse "Ved Julelampens skær" er det den 13-årige Michael, der læser Juleevangeliet op, fordi han er dén i familien, der står næst for at skulle konfirmeres det kommende forår. Og han er udmærket klar over, at det er noget særligt at læse netop denne tekst op, selveste juleaften. Og selvom den 13-årige Michael måske var mere optaget af måden, han læste op på, end af indholdet i teksten – så "var der noget højtideligt over at læse teksten op og sige "Gud", "Davids hus" og "Bethlehem".

Sådan er det i øvrigt også som præst at læse Juleevangeliet op. Ordene og dén glæde, højtid og ånd, der udgår fra dem, er hvert år noget ganske særligt at læse op. Sådan er det med julen – den er højtid. Mens 13-årige Michael i løbet af juleaftensdag øvede sig i at læse Juleevangeliet op, så lå hans mindre søskende på maven i nattøj foran fjernsynet og så julefilm. Sådan noget man gør som barn for at få den lange dag til at gå. Men Michael var på vej et andet sted hen. Barn endnu, som en 13-14 årig er, men på vej til at blive voksen. Og det viser sig for alvor denne juleaften, hvor han kunne rumme både Disneys Juleshow, samtidig med den alvorlige oplæsning af Juleevangeliet. Og én ting mere, i øvrigt: han måtte også rumme en slags syndefald ligesom Adam og Eva.

Nemlig den dårlige samvittighed over at have spist af julekonfekten i smug gennem hele december, så der kun var de sørgelige rester tilbage i krukken til den fine julemiddag.

Han havde lige taget et stykke, måske to, hver eftermiddag, når han kom hjem fra skole. For det var der nok ingen, der kunne se... Men det var der, selv hans farmor havde svært ved at tilgive denne synd. Det hele ramte ham juleaften: Juleevangeliet, den tomme konfektkrukke, barndommens uskyldige julefilm.

Og faktisk også præstens ord i kirken om at slippe vores tunge byrder, som vi bærer rundt på, netop juleaften. Netop denne aften kan vi slippe de tunge byrder, sagde præsten.

"Vi måtte sætte os selv fri og tro på, at alting ville forme sig, som det nu engang skulle", forklarede Michaels konfirmationspræst. "Ja men", tænker Michael under prædikenen, "i morgen er byrderne der jo igen. Byrderne, ansvaret og pligterne". Ja, det er de. Men lige netop i aften kan vi midt i al hurlumhejet tænke over, hvad der er det vigtigste. Det vigtigste i vores eget liv, og det vigtigste i vores liv med hinanden. Jeg læste et sted her for nylig, at hvis vi VIRKELIG satte os ned og læste Juleevangeliet igennem og tænkte over, hvad der egentlig står, så ville ingenting blive som før. Så gennemgribende er det. Beretningen er så velkendt og ofte hørt, at man kan taber pointen. Nå ja, det er jo bare Herrens engel og Herrens herlighed og en himmelsk hærske, der synger... Men det er ikke bare – det er et fantastisk tegn, som Gud har sendt: "I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe".

Det mindste bliver det største, og det største det mindste.

"Ære være Gud i det højeste", sang den himmelske hærske, og det er til at forstå: Gud sidder deroppe i det højeste, i Himlen. Men Gud er også hér. For i aften, juleaften, synger englene til os:

"Ære være Gud i det højeste og på jorden"!

Gud sidder deroppe i det højeste, ja vist – men Gud er også hér. For *"i dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren"*.

Derfor er Gud også hér. Amen.

Salmer:

94: [Det kimer nu til julefest](#)

121: [Dejlig er jorden](#)

104: [Et barn er født i Bethlehem](#)

119: [Julen har bragt velsignet bud](#)

120: [Glade jul, dejlige jul](#)